

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 9-A DUPĂ RUSALII
(Potolirea furtunii)

ADUCEREA MOAȘTELOR SF. AP.
BARTOLOMEU; SF. AP. TIT

După ce a săturat în chip minunat mulțimile cu 5 pâini și 2 pești, Hristos Domnul a poruncit ucenicilor să intre în corabie și să treacă de cealaltă parte a mării, venind în ținutul Betsaidei sau al Capernaumului până ce El va da drumul mulțimilor ca să se întoarcă la casele lor. Apoi, rămânând singur, S-a urcat pe munte și Se ruga.

Pe mare s-a stârnit o furtună puternică, vântul fiind împotriva, iar corabia în care se aflau ucenicii era în primejdie, luptându-se cu valurile năprasnice. Deodată, pe la a patra strajă a nopții, ucenicii văd pe Iisus venind spre ei, călcând pe valurile mării ca și pe uscat. El este Dumnezeu care pe toate Le-a creat și stăpânește toate cu puterea Sa și toată creația se supune voii Sale sfinte.

Văzându-L pe Iisus, ucenicii s-au înfricoșat și s-au temut, crezând că văd o nălucă. Dar Domnul era Însuși în persoană, în chip real. Înțelegându-le teama și frica i-a liniștit zicând: „Îndrăzniți. Eu sunt. Nu vă temeți!”.

Atunci, Apostolul Petru a zis către Iisus: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește să vin la Tine pe apă, iar Domnul i-a zis: Vino !”. Și ieșind Petru din corabie, mergea și el pe apă către Iisus și nu se afunda. Toate sunt cu puțință celui ce crede, dar toate se întâmplă prin puterea lui Hristos, care, în ceas de grea încercare, a venit în ajutorul ucenicilor, încredințându-i de ocrotirea Sa.

Remarcăm că în timp ce mergea către Iisus, ascultând de chemarea Sa, Petru mergea pe apă ca și Mântuitorul, dar văzând valurile tot mai mari și vântul care se întărea, Apostolul Petru a șovăit în credință, s-a îndoit și s-a temut și de îndată a început a se afunda în mare, gata să se înece. În aceea clipă a strigat către Iisus: „Doamne, scapă-mă!”

**„ÎNDRĂZNIȚI. EU SUNT.
NU VĂ TEMEȚI!”**

Pericopa evanghelică de la Matei, cap. 14, 22-34, rânduită pentru Duminica aceasta, ne relatează încă o minune săvârșită de Mântuitorul Hristos și anume: Potolirea furtunii pe Marea Galileei, când în chip minunat Domnul i-a salvat pe apostoli de la primejdie, i-a încredințat de puterea Lui dumnezeiască, dar și de iubirea și grija ce o poartă ucenicilor și Bisericii Sale peste timp. Corabia este chipul Bisericii lui Hristos în această lume și El o conduce pe marea agitată și involburată a acestei vieți către limanul cel sigur și mântuitor al Împărăției Sale.

Domnul îi întinde mâna Sa și-l ridică din valuri și îi zice părintește: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?”.

Și intrând ei în corabie, la ceilalți ucenici, în chip minunat marea s-a liniștit, furtuna a încetat, iar corabia a ajuns la țărm. Cutremurați de minunea care s-a săvârșit, Apostoli I s-au închinat Domnului și au mărturisit dumnezeirea Lui: „Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu”.

Desprindem din Sfânta Evanghelie următoarele învățături folositoare:

❖ Corabia este chipul Bisericii pe marea acestei vieți, iar Hristos Domnul este Cel care conduce această Corabie. Ea nu este o corabie înșelătoare. Hristos este capul ei și conduce Biserica Sa prin valurile și primejdiile acestei vieți, spre țărmul de dincolo de zarea acestei lumi, în Împărăția Sa. Aflându-ne în această corabie avem siguranța mântuirii.

❖ Prin Sfintele Taine ale Bisericii, prin viața curată și credința neșovăielnică, prin smerenie, rugăciune și fapte bune, intrăm în corabie - adică în Biserică - și rămânem în ea ca spațiu sacru în care ne mântuim. Când încercările și valurile și ostilitatea lumii ne încearcă, să credem cu adevărat că Domnul este cu noi și vine în ajutorul și salvarea noastră zicându-ne și nouă: „Îndrăzniți. Eu sunt. Nu vă temeți!”. Și nu ne vom teme câtă vreme avem ochii ființei noastre ațintiți spre El. Dacă pierdem această țintă sau acest reper care este Hristos și suntem șovăielnici în credință, atunci ne vom afunda în valurile acestei vieți. Cu Hristos nu naufragiezi niciodată, ci ajungi sigur la destinația călătoriei tale.

❖ Să avem și noi credința neclintită în Hristos Domnul și în învățătura Bisericii Sale. Să nu ne îndoim, căci

îndoiala aduce nesiguranță, teamă, abatere din drum sau chiar necredință.

❖ Mulți ascultă chemarea lui Hristos și cu credință merg spre El și împreună cu El, iar când sunt în necazuri strigă la El după ajutor. Alții însă refuză cu îndârjire chemarea Lui și chiar mâna pe care El le-o întinde din iubire. Aceștia

crezând în iluziile celui vrăjmaș și mincinos, care ieșind din valuri îi ia la sine și îi înecă.

❖ Din minunea „Potolirii Furtunii” mai învățăm că Hristos poartă de grijă Bisericii Sale, care ca o corabie salvatoare înaintea pe valurile acestei vieți, veghează asupra ei în fiecare clipă

și niciodată traseul ei nu este pierdut din ochii Domnului. Se cuvine ca și noi, dincolo de valuri, de ispite, de încercări, de răutăți, de vânturi potrivnice să privim spre El, să credem în El și să-L mărturisim spre a noastră mântuire și dobândirea vieții veșnice. ❖

Pr. Eugen Morar

Noii sfinți canonizați

SFÂNTUL PREOT MUCENIC LIVIU GALACTION DE LA CLUJ

Mitropolia Clujului, Maramureșului și Sălajului l-a propus în anul 2021 pe preotul Liviu Galaction Munteanu (mort la Aiud), fost rector al Institutului Teologic clujean, pentru a fi canonizat în anul 2025, cu prilejul împlinirii a 140 de ani de autocefalie a Bisericii Ortodoxe Române (1885) și a 100 de ani de la înființarea Patriarhiei Române (1925). Sinodul Bisericii Ortodoxe a aprobat în ședința din 11-12 iulie 2024 canonizare sa, cu titulatura Sfântul Preot Mucenic Liviu Galaction de la Cluj, alături de alți 15 mărturisitori și mari duhovnici misionari români persecutați sau martirizați de regimul comunist. Va avea ca zi de cinstire data de 8 martie.

desființarea Institutului de către autoritățile comuniste). În toată această perioadă a publicat intens, scriind o multitudine de articole, studii și cărți mai ales în domeniile sale de specialitate (Vechiul și Noul Testament).

Apresiasi aptitudinile sale deosebite, Episcopul Nicolae Ivan l-a hirotonit diacon în martie 1925 și preot în februarie 1927.

La cedarea Ardealului de Nord în 1940, părintele rămâne la Cluj alături de Episcopul Nicolae Colan, deși familia lui se refugiază în România.

Odată cu venirea la putere a comuniștilor, crucea părintelui Liviu Galaction devine cu atât mai grea. Semnul văzut al persecuției religioase ce se prefigura vine în anul 1948, când religia este scoasă în afara școlii, academiile teologice sunt desființate, iar Academia Teologică din Cluj este înlocuită de Institutul Teologic cu grad universitar. Iar în 1952, Institutul a fost desființat și familia evacuată din propria casă. Deși avea 29 de ani de activitate didactică și se afirmase și pe tărâm publicistic, nu va fi transferat ca profesor la Cluj sau București, ci este trimis la Bistrița ca preot paroh.

Părintele se va întoarce la Cluj în contextul instalării episcopului Teofil Herineanu și este numit la 1 iunie 1958 vicar administrativ al episcopiei clujene. Un loc central în planul de măsuri menite să îmbunătățească viața duhovnicească din eparhie era ocupat de educarea religioasă a tinerilor. Împreună cu părintele Ioan Bunea, profesor la seminar, alcătuiește o programă a catehezelor pentru elevi și una pentru adulți, programe ce sunt înmânate preoților din

eparhie pentru ca aceste cateheze să fie ținute în parohie.

Securitatea află de aceste programe și consideră că Părintele Liviu Galaction vrea să reintroducă religia în școli. La 21 noiembrie 1958 este arestat și anchetat. Este judecat la Tribunalul Militar – Cluj și condamnat în urma unei înscenări politice, la 17 ani, după recurs la 8 ani temniță grea și confiscarea averii pentru „crima de uneltire împotriva ordinii sociale”, pe baza art. 209, punct 2 lit. a C.P. (de fapt pentru culpa imaginară de a fi dorit să introducă învățământul religios în școală).

Pe parcursul detenției nu a avut dreptul să primească pachete sau să-și vadă familia. Trece prin închisoarea de la Gherla și în final ajunge la penitenciarul Aiud.

Se îmbolnăvește, făcând o ocluzie intestinală. Este operat cu mare întârziere, nepermițându-i-se familiei să-l viziteze, iar pentru a i se mai da o lovitură, la proces i s-a comunicat că fiul său s-a sinucis și fiica a fost exmatriculată din facultate.

După 2 ani și trei luni de detenție, în chinuri și boală, a decedat la data de 8 martie 1961 la Aiud, la vârsta de 63 de ani, fiind îngropat în cimitirul fără cruci și fără nume al închisorii.

Ca o reparație morală și istorică a nedreptății la care el și părintele Ioan Bunea au fost supuși, prin decizia 2620 din 27 noiembrie 1996, are loc casarea condamnării și achitarea lor deplină de către Curtea Supremă de Justiție a României, ca urmare a recursului în anulare și a memoriilor depuse de copiii părintelui Liviu Galaction Munteanu. ❖

Părintele Liviu Galaction Munteanu s-a născut în ziua de 16 mai a anului 1898, în localitatea Cristian (jud. Brașov), în familia învățătorilor Nicolae și Maria. Provenea dintr-o veche familie de luptători pentru drepturile românilor.

A urmat școala primară în satul natal, apoi Liceul „Andrei Șaguna” din Brașov (1909-1917), înscriindu-se la Institutul Teologic-pedagogic din Sibiu. A absolvit Institutul în anul 1920, înscriindu-se apoi la studii doctorale în cadrul Facultății de Teologie din Cernăuți. În anul 1924 obține titlul de doctor.

În anul 1923 s-a căsătorit cu Silvia Popa, împreună cu care au avut trei copii: Didina (moartă într-un accident tragic, în anul 1948, în timpul unei drumeții în munți, eveniment ce-l va marca profund), Sergiu și Lia (medici).

În 1924 a fost numit profesor de studii biblice pentru catedrele de Vechiul și Noul Testament, secretar al Academiei Teologice din Cluj (devenită în 1948 Institut Teologic de grad universitar), apoi duhovnic între 1926-1928 și rector între 1937-1943 și 1946-1952 (până la

29 AUGUST

JERTFA ÎNAINTEMERGĂTORULUI DOMNULUI

Biserica serbează pe Sf. Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului de mai multe ori pe an și aceasta pentru că este cel mai mare profet al Vechiului Testament, puntea de legătură între Vechiul și Noul Testament, cel care ca ultimul profet al Legii Vechii s-a învrednicit să trăiască timpurile mesianice, adică cele ale venirii în lume a Mântuitorului Hristos, Mesia cel promis și să-L arate lumii pe Hristos la Iordan ca „Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”.

Sf. Ioan a fost prorocul cu chip de „Înger în trup”, singurul dintre sfinții bineplăcuți ai lui Dumnezeu zugrăvit cu aripi de înger în iconografia bisericească, ales și trimis de Dumnezeu cu o misiune specială și unică: aceea de a propovădui pocăința spre iertarea păcatelor, de a boteza simbolic în apa Iordanului pe aceia care, după ce-i ascultau predica, se hotărâu să-și schimbe viața, de a-L face cunoscut pe Hristos, care și El s-a lăsat botezat de Sf. Ioan, și de a arăta pe Hristos, Fiul al lui Dumnezeu cel întrupat pentru noi, ca fiind Unul din Sf. Treime și Veșnic. Aceasta, întrucât la Iordan, în timp ce Hristos era botezat de către Ioan, Duhul cel Sfânt s-a coborât în chip de porumbel, iar glasul Tatălui din cer a fost auzit zicând: „Acesta este Fiul Meu cel iubit în care am binevoit”.

La Iordan Sf. Ioan trăiește cutremurător întâlnirea cu Hristos, precum și descoperirea Sfintei Treimi. A înțeles totodată și împlinirea și confirmarea misiunii și lucrării sale: „eu de acum trebuie să mă micșorez, iar Acesta, (Hristos), să crească... Eu nu sunt vrednic să-I dezleg nici cureaua de la încălțăminte... Eu am botezat cu apă, dar Acesta vă va boteza cu Foc și cu Duh Sfânt”. Aici, la Iordan, robul înțelege că misiunea sa se încheie, iar Hristos Stăpânul, cu aceleași cuvinte „pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu”, își începe lucrarea de propovăduire a Evangheliei.

Mulțimile veneau la Sf. Ioan în pustii Iordanului și-l ascultau. Predica lui era aspră și cutremurătoare, așa cum îi era și viața, aspră și smerită, căci mânca lăcuste și miere sălbatică, purta o haină din păr de cămilă, încins cu o curea, chema la moralitate, la dreptate socială, biciuia fărădelegile și inegalitățile sociale, abaterile de la dreapta credință și impietria inimilor, chemând pe oameni să facă roade vrednice de pocăință, căci „secura stă la rădăcina pomului, iar pomul care nu aduce roade se va tăia și se va arunca în foc”.

La 29 august, prăznuim Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul, zi de reculegere, de post și rugăciune pentru Biserică și credincioși, sărbătoare care încheie anul bisericesc, ce se redeschide la 1 septembrie.

Sf. Ioan era „Glasul celui care strigă în pustie”, după prorocia de la Isaia, cap.42 și Îngerul cel vestit de prorocul Maleahi, cap. 3, unde zice : „Iată Eu trimit pe Îngerul Meu înaintea Feței Mele, care va găti calea Ta înaintea Ta”. Sf. Ioan Botezătorul mergea și propovăduia cu duhul și cu puterea prorocului Ilie, așa cum a fost binevestit lui Zaharia, tatăl său, de înger (Lc. cap. 1), „gătind Calea Domnului și drepte făcând cărările Lui”.

La sărbătoarea de azi ne amintim mai ales, cu durere, sfârșitul vieții pământești a Sf. Ioan, viață curmată cu ură și cruzime de regele Irod Tetrarhul, la sfatul odios, mârșav și diavolesc al nelegitimei sale soții Irodiada. Sf. Ioan îl muștra pe Irod pentru fapta sa imorală, aceea de a avea de soție pe cumnata sa, nevasta fratelui său Filip, aceasta având și o fiică, pe Salomeea.

Amândouă căutau prilej să-l omoare pe Sf. Ioan, întrucât prorocul biciuia pe față nelegiuirea lor. Regele Irod chiar l-a întemnițat pe Sf. Ioan, dar se temea de popor ca să-i facă vreun rău. Prorocul și din temniță îl muștra pentru nelegiuirea în care trăia. Prilejul pândit de Irodiada s-a ivit când regele și-a serbat ziua de naștere, iar Salomeea a dansat, încântându-i pe meseni. Irod, amețit de băutură, a făgăduit cu jurământ că-i va da acestei „ucenițe a vicelanului diavol”, cum o numește o cântare bisericească, orice-i va cere, chiar și jumătate din împărăția sa. Îndată fata

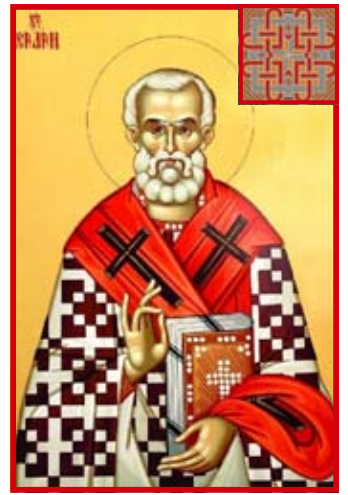
s-a adresat mamei sale Irodiada, care a sfătuit-o să-i ceară să i se aducă pe tipsie capul Sf. Ioan Botezătorul. Astfel Irodiada și-a îndeplinit planul său de a lua viața Sf. Ioan. Irod s-a întristat pe moment, neașteptându-se la o asemenea cerere din partea fetei, care nu a cerut bani sau avere, ci „sânge de proroc”, dar pentru jurământul făcut în fața mesenilor, a dat poruncă ca de îndată temnicerul să-i taie capul Sf. Ioan și să-l aducă pe tipsie, dându-l fetei, iar aceasta, mamei ei. Așa și-a încheiat viața pământească Sf. Ioan Botezătorul, pentru mărturia lui cea dreaptă. Trupul lui a fost luat de ucenicii săi și îngropat, iar capul, la porunca Irodiadei, se pare că a fost îngropat într-un loc ascuns, de teamă ca nu cumva Ioan să învieze și s-o mustre pentru fapta ei nelegiuită.

În tradiția Bisericii se spune, după textul de la Lc.8, 3, că o femeie devotată și credincioasă Mântuitorului Hristos și Sf. Apostoli, pe nume Ioana, soția lui Huza, dregător a lui Irod, știa unde era îngropat capul Sf. Ioan Botezătorul. Împreună cu ucenicii Mântuitorului l-ar fi așezat într-o amforă și l-au îngropat în Grădina Ghetsimani, de unde, apoi, niște negustori l-au găsit și l-au dus la Edesa, în Siria. De acolo, după alte peregrinări, cinstitul cap a ajuns la Constantinopol, apoi cruciații l-au dus în Apus, în catedrala din Amiens (Franța), unde se păstrează și azi. ✿

Pr. Eugen Morar

SFINȚII IERARHI DE LA MĂNĂSTIREA SECU

Mănăstirea Secu, loc de adâncă spiritualitate creștină dar și de cultură și civilizație, rămâne în primul rând pentru noi mănăstirea în care Sf. Cuv. Paisie de la Neamț a păstorit o obște de peste 350 de călugări și a tradus multe texte patristice. Acest sfânt lăcaș este ctitorit pe locul Schitului Zosima de către vornicul Nestor Ureche și soția sa Mitrofana în anul 1602. Curând aici începe să funcționeze și o școală.

Sfântul Ierarh Varlaam, Mitropolitul Moldovei

S-a născut în jurul anului 1580, într-o familie de răzeși din Borcești (Neamț), sat dispărut, situat lângă Târgu Neamț. Numele său de mirean a fost Vasile Moțoc. De tânăr și-a îndreptat pașii spre Schitul Zosim de pe valea pârâului Secu, unde a învățat carte și și-a dezvoltat talentul de vorbitor și scriitor. A deprins limbile slavonă, latină și greacă. Este tuns în monahism cu numele de Varlaam. Bun povătuitor, ajunge pe treptele ecleziastice cele mai înalte, fiind numit egumen al mănăstirii. Se ocupă în continuare cu studiul cărților, îndeosebi cele religioase, traducând Scara (Leasvița) Sf. Ioan Scărarul (1618). A fost unul din întemeietorii limbii române literare.

Pentru strădaniile și virtuțile sale este ridicat la rangul de arhimandrit. Ajunge sfetnic de încredere al domnitorului Miron Barnovschi, care în 1628 îl trimite într-o misiune ecumenică la Moscova și Kiev. Se întoarce în țară după moartea mitropolitului Anastasie Crimca (1629) și înlăturarea Domnitorului Miron Barnovschi și se retrage la mănăstirea sa de metanie, Secu. Dar în anul 1632, în timpul domniei lui Alexandru Iliaș, arhimandritul Varlaam este numit Mitropolit al Moldovei în locul mitropolitului plecat la Domnul, Anastasie II (1629-1632).

Mitropolitul Varlaam va avea multe realizări, cu sprijinul Domnitorului Vasile Lupu: prin bunăvoința Sfântului Mitropolit Petru Movilă al Kievului, Mitropolitul Varlaam înființează în anul 1640 la Mănăstirea „Sfinții Trei Ierarhi” din Iași prima tipografie românească din Moldova; în anul 1642 convoacă Sinodul de la Iași; zidește frumoasa și renumita biserică a Mănăstirii „Sfinții Trei Ierarhi” din Iași, ctitoria cea mai cunoscută a Domnitorului Vasile Lupu, unde în anul 1641 sunt aduse moaștele Sf. Cuv. Parascheva, dăruite Domnitorului Vasile Lupu de Patriarhia Ecumenică de Constantinopol; cu ajutorul Domnitorului Vasile Lupu, în anul 1640 întemeiază la Iași prima școală de grad înalt din Moldova, după modelul Academiei Duhovnicești de la Kiev, înființată acolo de Sfântul Ierarh Petru Movilă. Drept

reacție la propaganda calvină din Transilvania redactează „Cartea care se cheamă Răspunsul împotriva Catehismului Calvinesc”, prima scriere românească de polemică teologică. De asemenea, mitropolitul Varlaam se numără, în anul 1639, între cei trei candidați propuși pentru ocuparea scaunului de Patriarh Ecumenic al Constantinopolului.

Mitropolitul a tipărit la Iași mai multe cărți de slujbă și de apărare a credinței ortodoxe, printre care: Cele șapte taine, Răspunsul împotriva catehismului calvinesc, Pravila, Paraclisul Născătoarei de Dumnezeu. Lucrarea sa „Cazania” sau „Carte românească de învățătură la duminicile de peste an, la praznice împărătești și la sfinții mari” (1643) a fost prima carte românească tipărită în Moldova, numărându-se între cele mai de seamă scrieri din istoria vechii culturi românești. Mitropolitul Varlaam face în Moldova primii pași de înlocuire a limbilor străine, greacă și slavonă, cu limba vorbită a poporului.

În aprilie 1653 se retrage la Mănăstirea Secu, unde pleacă în veșnicie în anul 1657. Este înmormântat în partea de miazăzi a bisericii.

La propunerea Sinodului Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, în data de 12 februarie 2007 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române înscrie în rândul sfinților din calendar pe învățatul mitropolit Varlaam al Moldovei, cu zi de pomenire la 30 august.

Sfântul Ierarh Ioan de la Râșca și Secu, episcopul Romanului

Născut într-un sat smerit din Vrancea, în familia răzeșilor Gheorghe și

Anastasia, rudă a Mitropolitului Varlaam, va fi și el atras de viața monahală. Intră în mănăstirea Râșca, unde va fi tuns în monahism în anul 1630. Se mută apoi la Secu, în fosta chilie a Mitropolitului Varlaam. Va fi fost egumen la mănăstirea cu hramul „Sfântul Ierarh Nicolae” din Cetatea Neamț (înființată în 1641 de domnul Vasile Lupu) până în 1665, și apoi, între 1666 și 1667, egumen la Secu.

Socotit vrednic, va fi hirotonit Episcop de Huși în anul 1667. Timp de șapte ani, cu multe greutate și slujii jertfelnic pe cei păstoriți, făcând milostenii și mângâind pe cei bolnavi. Atunci se împrietenește cu Sfântul Dosoftei al Moldovei, în acei ani Episcop de Roman, căruia îi va urma în anul 1674 Sfântul Ierarh Ioan.

Stă în scaunul episcopal al Romanului până în anul 1685, fiind un colaborator apropiat al Sfântului mitropolit Dosoftei al Moldovei, care-l numea, în lucrarea „Viața și petrecerea svinților”, „arhi-episcopul cel sfânt și minunat”.

Ca episcop de Roman pune, împreună cu vornicul Moțoc din Odobești, temeliile Mănăstirii Mera, din părțile Vrancei și rectitorește Mănăstirea Vârzărești. Pleacă la Domnul în anul 1685, fiind înmormântat lângă biserica de la Mănăstirea Secu, în partea de nord. Chipul său a fost pictat în frescele Paraclisului de la Mănăstirea Râșca, biserica Schitului Vovidenia și biserica Schitului Agapia Veche.

A fost canonizat în ședința Sfântului Sinod din 5-7 martie 2008, cu zi de prăznuire la 30 august. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 25 AUGUST - 1 SEPTEMBRIE 2024

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 25.08.	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 9-a după Rusalii (Potolirea furtunii) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 28.08.	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -20 ³⁰	Sfântul Maslu; Slujbă de priveghere
Joi 29.08.	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Tăierea capului Sf. Proroc Ioan Botezătorul - Utrenia, Sf. Liturghie (Post)
Vineri 30.08.	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 31.08.	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 01.09.	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 10-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului) Utrenia, Sf. Liturghie